№ 5r-79/24

H O T Ă R Î R E

În numele Legii

01 octombrie 2024 or. Anenii Noi

Judecătoria Anenii Noi (sediul central),

în componenţa:

Preşedintelui şedinţei, judecătorului – Andrei Mocanu,

grefierului – Bargan Ecaterina

examinînd contestaţia lui Vrabii Vitalie împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie din 06.08.2024 întocmit în privinţa cet. Vrabii Vitalie în baza art.238 alin.(2) CCo,

a c o n s t a t a t:

La 26.08.2024, Vrabii Vitalie a depus contestaţie în baza art. 448 alin. (2) CCo împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie din 06.08.2024 întocmit în privinţa sa în baza 238 alin.(2) CCo, prin care a solicitat anularea procesului verbal cu privire la contravenţie şi a deciziei de sancţionare.

Potrivit procesului verbal cu privire la contravenţie, s-a indicat că, Vrabii Vitalie la data de 06.08.2024, în or. Anenii Noi, str. Chişinăului, ora 10:20-10:23, a parcat neregulamentar automobilul de model Dacia Logan cu n/î *****.

La data de 06.08.2024, Vrabii Vitalie a fost sancţionat, în conformitate cu art. 238 alin.(2) CCo cu amendă în mărime de 18 unităţi convenţionale, echivalent 900 lei.

Potrivit contestaţiei, contravenientul solicită, anularea procesului - verbal cu privire la contravenţie şi a deciziei de sancţionare. În motivarea contestaţiei, a indicat că, procesul verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit ilegal şi neîntemeiat, pasibil de a fi anulat, întrucît a fost întocmit în lipsa probelor pertinente şi concludente, iar cauza a fost examinată incomplet, fără stabili cu certitudine existenţa în acţiunile sale a elementelor contravenţiei prevăzute de art.238 alin.(2) CCo. La fel, nu s-au luat în

consideraţie declarațiile sale, fiindcă presta servicii de transport, iar conform pct.68 subpct 3 lit e) al RCR, indicatorul oprire interzisă nu se aplică faţă de vehiculele ce opresc în aceste locuri în timpul prestării serviciilor de transport populaţiei, iar el avea calitatea de taximetrist.

Prin urmare, sancționarea sa prin procesul-verbal din 06.08.2024, în baza art.238 alin.(2) CCo, este ilegală şi neîntemeiată, deoarece nu a comis contravenția imputată, ceea ce impune anularea deciziei de sancţionare şi încetare a procesului contravențional.

În şedinţa de judecată agentul constatator Gobjila Ştefan nu s-a prezentat, deşi a fost legal citat.

În şedinţa de judecată, contravenientul Vrabii Vitalie a solicitat admiterea contestaţiei, declarînd că avea dreptul de a opri în acel loc, fiindcă presta servicii de transport ca taximetrist.

Analizînd materialele cauzei, audiind participanţii la proces, instanţa de judecată consideră necesar contestaţia a fi admisă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.448 alin.(1) CCo, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447^1 alin.(8).

Audiind părţile prezente, examinând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate, verificînd procesul-verbal de constatare şi de sancţionare a contravenţiei în baza căruia a fost aplicată sancţiunea, instanţa reţine următoarele.

În conformitate cu art.8 alin.(2) din Codul contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Potrivit art.440 alin.(1) din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale presupune o activitate a agentului constatator de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere a dosarului, după caz, către funcţionarul abilitat să examineze cauza contravenţională, din

cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, către instanţa de judecată sau către un alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de către agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În speţă s-a constatat că, prin procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI nr. 06480231 din 06.08.2024, încheiat de către agentul constatator Gobjila Ştefan al Inspectoratului de Poliţie din Anenii Noi, petentul a fost sancţionat cu amendă în mărime de 18 unităţi convenţionale în baza art. 238 alin.(2) din Codul contravenţional, pentru parcarea neregulamentară a automobilul de model Dacia Logan cu n/î *****.

Din perspectiva Convenţiei Europene a Drepturilor Omului, faptele contravenţionale pot intra în domeniul penal, în sensul autonom european. Astfel, în materie contravenţională au fost recunoscute garanţiile procedurale specifice materiei penale în privinţa dreptului la un proces echitabil, între care şi prezumţia de nevinovăţie prevăzută de §2 al art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului.

Verificînd legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie contestat în raport de aspectele formale, instanţa a constatat că acesta a fost întocmit cu respectarea tuturor cerinţelor impuse de art.443 din Codul contravenţional, sub sancţiunea nulităţii procesului-verbal de contravenţie care se poate constata şi din oficiu, procesul-verbal cu privire la contravenţie fiind corect completat sub aspectul numelui, al prenumelui şi al calităţii agentului constatator, al numelui şi al prenumelui persoanei în privinţa căreia este pornit procesul contravenţional, a faptei săvârşite şi datei comiterii ei, precum şi a semnăturii agentului constatator.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal de constatare a contravenţiei, analizînd întregul material probator administrat în cauză, prin prisma prezumţiei de nevinovăţie de care se bucura petentul, instanţa a reţinut următoarele.

Pentru a determina cui îi revine sarcina probei, trebuie să se stabilească mai întâi dacă fapta de care este acuzat petentul constituie „acuzaţie în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenţie. Criteriile folosite în mod constant în jurisprudenţa Curţii pentru a se vedea daca o acuzaţie constituie „acuzaţie în materie penală” sunt următoarele: clasificarea faptei potrivit dreptului naţional – potrivit dreptului intern, fapta săvârşită de petiţionar atrage răspunderea contravenţională; natura faptei incriminate, dacă se adresează tuturor cetăţenilor şi are aplicabilitate generală; natura şi gravitatea sancţiunii aplicate. În ceea ce priveşte sancţiunea amenzii, elementul esenţial

în funcţie de care Curtea analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul preventiv şi punitiv, deci scopul acesteia. Astfel, chiar în ipoteza în care cuantumul amenzii contravenţionale este unul redus, art. 6 va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp cât amenda este un mijloc de constrângere a petentului şi o măsură de prevenire a săvârşirii de noi fapte, ea neavând, deci, caracterul unei despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu.

Avînd în vedere cele trei criterii menţionate mai sus, faptele de care este acuzat petentul reprezintă acuzaţii în materie penală în sensul art. 6 din Convenţie, acesta beneficiind de prezumţia de nevinovăţie. Sarcina probei îi revine agentului constatator.

Cu respectarea principiului prezumţiei de nevinovăţie, al egalităţii armelor, al contradictorialităţii şi al dreptului la apărare impuse de exigenţele art. 6 din Convenţie şi prevăzute de Codul contravenţional, s-a oferit posibilitatea propunerii de probe către ambele părţi.

Potrivit dispozitivului normei legale prevăzute de art.238 alin.(2) CCo, se sancţionează fapta de staţionare sau parcare în locuri interzise.

Cu privire la contravenţia a cărei comitere a fost reţinută în sarcina petentului, instanţa a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul-verbal de contravenţie întocmit de către agentul constatator prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât în favoarea petentului acţionează principiul *in dubio pro reo*.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art.425 alin.(4) din Codul contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

Astfel, agentul constatator a aplicat sancţiunea contravenţională doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăţia petentului, în săvîrşirea contravenţiei administrative prevăzute de art.238 alin.(2) CCo.

În contextul dat, instanța de judecată determină că, la examinarea cauzei contravenţionale, agentul constatator nu a ţinut cont în deplină măsură de prevederile legale, nu a determinat caracterul veridic al contravenţiei imputate, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante, necesitatea sancţionării cet. Vrabii Vitalie.

Deci, aplicînd rigorile art. 425 alin. (1) Cod Contravențional al RM, care specifică că: „probele sunt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei”, instanța de judecată stabilește că, în cazul de față, careva probe dobîndite în modul stabilit de Codul Contravenţional, ce ar servi la constatarea legală şi personală de către agentul constatator a contravenţiilor administrative, examinarea acestora şi sancţionarea persoanelor de către agentul constatator nu au fost prezentate.

În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

În speţă, simpla întocmire a procesului-verbal cu privire la contravenţie, nu echivalează cu săvîrşirea contravenţiei prevăzute de art.238 alin.(2) Cod Contravenţional.

Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetînd toate probele administrate în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu legea.

La materialele cauzei nu a fost prezentat nici un mijloc de probă ce ar demonstra săvîrşirea contravenţiei administrative imputate, cît şi vinovăţia contravenientului.

Respectiv, nu poate fi justificată întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, precum nici temei de a tragere la răspundere contravenţională conform art. 238 alin.(2) CCo, astfel încît toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile legale, se interpretează conform art.375 alin.(3) CCo, în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Astfel, faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că, în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită petentul potrivit principiului *in dubio pro reo*.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul *in dubio pro reo* este o problemă de fapt.

Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

De altfel, potrivit art.375 alin.(3) din Codul contravenţional şi, în special, potrivit principiului *in dubio pro reo*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

Potrivit art.441 alin. (1) din Codul contravenţional, procesul contravenţional pornit încetează, dacă nu există fapta contravenţională.

În conformitate cu art.461 din Codul contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în articolele 441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Astfel, instanţa apreciază că, potrivit dispoziţiilor legale menţionate pe parcursul raţionamentelor şi în baza probelor pertinente, utile şi concludente administrate, contestaţia înaintată împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie întocmit de agentul constatator Gobjila Ştefan la data de 06.08.2024 în baza art.238 alin.(2) CCo, este întemeiată şi în consecinţă, trebuie admisă, cu anularea sancţiunii aplicate.

În acest sens, apreciind circumstanţele cauzei respective, instanţa de judecată ajunge la concluzia că, fapta de staţionare sau parcare în locuri interzise imputată contravenientului Vrabii Vitalie, nu a fost demonstrată de agentul constatator.

C.E.D.O. a arătat că nu trebuie lipsiţi de garanţiile fundamentale cei acuzaţi de săvârşirea unor fapte ilicite, garanţii care au rolul să-i protejeze împotriva arbitrariului celor competenţi să constate caracterul ilicit al acestor fapte şi sa aibă drept rezultat restabilirea echilibrului între autoritate şi contravenient (sau pretins contravenient), problemă ce intră sub incidenţa art.6 din Convenţie.

C.E.D.O. a arătat că este obligatorie interpretarea Convenţiei europene astfel încât să fie garantate drepturi concrete şi efective, şi nu teoretice şi iluzorii, inclusiv în privinţa dreptului consacrat de art.6 paragr.2.

Respectiv, în cauzele de natură contravenţională, instanţele de judecată sunt ţinute să aplice prevederile art.6 din Convenţie, iar sarcina probei trebuie să revină agentului constatator şi nu petentului obligat, astfel să-şi demonstreze nevinovăţia.

La caz, instanţa de judecată conchide că pretinsa fapta de staţionare sau parcare în locuri interzise a fost imputată contravenientului în lipsa oricărei forme de vinovăţie din partea acestuia.

Reieşind din cele sus menţionate, instanţa de judecată ajunge la concluzia că, procesul contravenţional pornit în privinţa lui Vrabii Vitalie urmează a fi încetat şi din următoarele temeiuri de drept:

Conform dispoziţiei art.10 CCo, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.

În conformitate cu prevederile art.14 alin.(2) CCo, contravenţia se consideră săvîrşită cu intenţie dacă persoana care a săvîrşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conştient survenirea acestor urmări.

Conform art.461 CCo RM, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art.441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

În conformitate cu prevederile art. 441 alin.(1) lit. a) CCo RM, *procesul contravenţional pornit încetează dacă nu există faptul contravenţiei*.

Fapta contravenţională este pasibilă de sancţiune contravenţională doar dacă a fost săvîrşită cu vinovăţie sub formă de intenţie sau imprudenţă.

În speţă, agentul constatator a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenţie pentru fapta contravenţională prevăzută de art.238 alin.(2) CCo, însă nu a demonstrat legal vinovăţia contravenientului Vrabii Vitalie.

Procesul contravenţional intentat în privinţa lui Vrabii Vitalie conform art.243 CCo, urmează a fi încetat, or nu a fost demonstrată latura obiectivă şi subiectivă ca element component al contravenţiei administrative.

În baza celor prezentate şi având în vedere prevederile articolelor 441, 448 şi 462-463 din Codul contravenţional, instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia lui Vrabii Vitalie şi se dispune anularea deciziei de sancţionare a agentului constatator din 06.08.2024 prezentă în procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI nr. 06480231, prin care a fost sancţionat Vrabii Vitalie pentru săvîrşirea contravenţiei prevăzute de art.238 alin.(2) din Codul contravenţional cu amendă în mărime de 18 unităţi convenţionale, cu încetarea procesului contravenţional, dat fiind inexistenţa faptei contravenţionale.

Procesul contravențional pornit în baza art.238 alin.(2) CCo, în privința lui Vrabii Vitalie, conform art. 441 CCo, se încetează, în legătură cu inexistenţa faptei contravenţionale.

Hotărîrea este cu drept de atac în ordine de recurs în Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Anenii Noi.

Preşedintele şedinţei,

judecătorul Andrei Mocanu